

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 4. august 2019

Kirkedag: 7.s.e.Trin/A

Tekst: Sl 126; Rom 6,19-23; Luk 19,1-10

Salmer:

SK: 736 * 30 * 591 * 492 * 471,1 * 612

LL: 736 * 591 * 492 * 612

Når det handler om vores forhold til Gud, om vores tro, om alt det, vi sådan kan putte ind i den sammenhæng, så er det så nemt at blive deprimeret. Blive nedslået og lidt trist. Vi kan endda komme i den situation, at vi tænker, at det hele kan være lige meget, for det er lige meget, hvad vi gør, så er det aldrig godt nok. Vi føler det aldrig godt nok.

Vi kan læse i vores Bibel, at vi skal tro på Jesus. Vi kan læse, at vi skal vende om fra at se bort fra Jesus og i stedet se hen til ham. Vi kan læse, at vi skal bede til Jesus. Vi kan læse, at vi skal se bort fra os selv og se på Jesus i stedet for. Vi kan læse, at vi måske skal prioritere anderledes i nogle af livets sammenhænge. Vi kan læse, at vi skal se på vore medmennesker som netop med-mennesker og ikke som vore fjender eller midler til eget mål.

Og alt det læste, alt det hørte i f.eks. prædikener tager vi til os. Vi suger det ind i kroppen og forsøger at få det til at blive til handlinger og holdninger i vore egne liv. Og trods det, så er det som om, at freden, hvilen, håbet, troen, kærligheden – som om, at alt det, som burde være resultatet af alt dette, det indfinder sig ikke. Det er kun naboen, der får del i det. Det er kun, de andre. Og hvad *gør* de, som jeg ikke *gør* eller *gør* forkert? Hvad *er* de, siden de kan være sådan nogle jubelglade

mennesker, eller bare være tilfredse og i harmoni med sig selv og med Gud?

Lad det være sagt med det samme, at alt det, vi læser i Bibelen er rigtig nok. Der er et kald i Bibelen til at vende sig fra synd og død og fortabelse til liv og frelse og nåde. Der lyder et sådant kald til et opgør, eller til omvendelse. Der lyder et kald og et budskab, og det har konsekvenser for både tid og evighed, hvorledes vi forholder os til dette kald. Så der er lagt noget over til os selv. Det er ikke en misforståelse, når vi har den opfattelse. Men det er jo også i den opfattelse, at vi netop har forstået, og kæmper kampen for at opleve nåden, livet og frelsen.

Kunne vi bare få lov at opleve det, som Zakæus oplever, er der nogle, der tænker. Tænk at få lov at opleve, at Jesus kommer ind i ens liv, og så forandres alting så fantastisk. Tænk at få lov at opleve det store guddommelige sus i ens kristenliv. Det er jo en omvendelse af de helt store, der sker for Zakæus. Hans personlighed forandres jo fuldstændig. Hans handlinger får pludselig nogle helt andre motiver og bevæggrunde. Han oplever glæde og frihed. Og det giver sig udslag i, at han pludselig indser det forkerte i at presse penge af folk uberettiget og nu vil betale tilbage. Han indser sin synd og vil gøre bod, for nu at bruge nogle meget alvorlige ord om det, der sker med Zakæus. Hvor må det være fantastisk at få lov at opleve det – ja, den tanke kan nogle mennesker faktisk godt få.

Og hvorfor får jeg ikke den? Har jeg ikke også som en Zakæus forsøgt at få Jesus i tale? Har jeg ikke også råbt til Gud i min elendighed? Jo, det har vi sikkert, helt sikkert. Faktisk, så ved vi ikke, om Zakæus har gjort det. Vi ved faktisk ikke, om Zakæus har ønsket en forandring i sit liv. Vi ved egentlig kun, at han gerne ville se Jesus. Vi har intet at have det i, hvis vi

tillægger ham andre motiver end nysgerrighed. Han er jo kendt som en syndig mand, siges det om ham. Men om han selv er sig sin synd bekendt, det er da langt fra sikkert. Nogle gange bliver Zakæus præsenteret som en ynkelig stakkelt, ulykkelig og ensom. Ja, han var sikkert ensom i byen. Det er nok ikke mange, der gør byens skatteopkræver til sin bonkammerat, for han arbejdede jo for romerne. Men om han også var ynkelig, stakkels og ulykkelig, det er da ikke sikkert. Det er jo ikke sådan, at dét automatisk hænger ved små mennesker. Zakæus var tolder, han var lille, og han ville gerne se Jesus. Det er de eneste facts, vi har at holde os til.

Så måske ligner vi alligevel ikke så meget Zakæus. Måske er der ikke så meget i hans situation, der kan sammenlignes med os og vores situation. Ud over, at da Jesus kommer ind i hans liv, da sker der omvæltninger der siger spar to til det hele. Og det er ikke Zakæus' skyld. Zakæus omvender sig ikke, ikke sådan i gængs forstand. Men han lader sig omvende. Han lader noget helt nyt og anderledes få plads dermed, at Jesus kommer ind. Zakæus er ikke den, der sætter det i værk, det er Jesus.

Der er mange mennesker, der har et helt særligt forhold til enkelte steder i Bibelen. For mange mennesker er det sådan, at der er nogle af Bibelens ord, der på en særlig måde taler til dem. Måske ikke i hele livet, men for en tid. Sådan har jeg det også. Og jeg oplever også, at konfirmanderne meget ofte får det sådan med deres konfirmationsord. Det er virkelig en stor oplevelse, som jeg er så privilegeret at være en del af som deres præst, når de efter mange timers søgen kommer med det, som skal være ordet i Bibelen til dem. Nogle gange oplever jeg også, at når vi kommer dertil i undervisningen, så har nogle af dem allerede et ord. De er stødt på det tidligere i undervisningen, og det ramte dem på en særlig måde.

Sådan har jeg det også med Jesu ord til Zakæus, dér under træet. Jeg holder så meget af dette sted og Jesu ord: ”Zakæus, skynd dig at komme ned! I dag skal jeg være gæst i dit hus.” *I dag skal jeg være gæst i dit hus.* Ordet ’skal’ er i denne sammenhæng helt specielt.

Vi kan sige: Jeg skal på toilettet. Og det kan være meget nødvendigt. Vi kan sige: Jeg skal have gjort..... Sådan kan vi bruge ordet ’skal’ på flere måder. Hvor vigtigt det er, det vi udtrykker med ordet ’skal’, afhænger af sammenhæng og betoning. Når vi bare ser eller hører ordet ’skal’ så siger det intet om betydning eller nødvendighed. Men sådan er det ikke i Jesu mund. Jesus bruger nemlig et helt specielt ord for ’skal’.

Og det ord, han bruger, udtrykker en nødvendighed. En hjertedyb nødvendighed. En uomgængelig nødvendighed. Himmels og jords beståen afhænger af, at dette ’skal’ bliver opfyldt, og det bundet helt nede i dybet i Jesu hjerte, at dette ’skal’ bliver opfyldt og ført ud i livet.

Der kan også være den betydning i ordet, at det er at yderste nødvendighed for målet for handlingen. Altså, at det er af yderste vigtighed for Zakæus, at Jesus kommer ind i hans hus, i hans liv i dag. Men vigtigheden for Zakæus begrundes i, at det er vigtigt for Jesus. Det betyder noget for Jesus at komme ind hos Zakæus. Og netop betydningen for Zakæus udtrykker Jesus jo selv med ordene om, at frelsen er kommet til huset. Sagt på en anden måde, så er det ganske enkelt DNA’et i Jesus, at frelsen kommer til Zakæus. Kommer til mennesker. Det kan ikke siges tydeligere end i Jesu egne ord: ”For Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte.”

Jeg holder så meget af dette sted, fordi det siger noget helt fantastisk om Jesus og hans forhold til os. Jeg holder så meget af dette sted, fordi det viser os, at den enkelte ligger Jesus på sinde. For Donald Trump betyder det helt vildt meget, hvor mange mennesker, der stimler sammen om ham. Deri styrkes hans ego. For Jesus betyder det alt, at være hos den enkelte med sin frelse, nåde og liv. Jeg har sådan set frem til denne søndag, for det er så fedt et budskab at dele med hinanden.

Nogle mennesker, f.eks. en Zakæus, skal omvendes meget spektakulært, andre mennesker skal omvendes stille og nænsomt. Nogle menneskers tro på Gud, fred med Gud, liv med Gud, udledes i store armbevægelser og i fuld synlighed og med synlige resultater. Andre menneskers liv med Gud leves i det stille og måske ubemærkede liv. Og det ene er ikke mere rigtigt end det andet eller mere forkert end det andet. Den, der absolut kun mener, at Gud kun kan lovprises ret, når vi står op og synger med hele kroppen og helst med gospel og på engelsk er ikke nødvendigvis mere fyldt af Gud end den, der stille kæmper sig igennem for at forstå 10 salmevers af Brorson, hvor både sprog og melodi er et par hundrede år gammelt. Det væsentlige er ikke, hvad vi gør; men at Jesus får lov at gøre, hvad der ligger ham så dybt i sit hjerte. For han ser med sit hjerte på mit hjerte.

Jeg får det med mig hjem fra beretningen om Zakæus, at helt grundliggende, så handler det ikke om, om det, at Jesus er i mit liv, også giver sig udslag på den rigtige måde. Det væsentlige, og det jeg kan sige til mig selv er, at Jesus er i mit liv, for det betyder alt for ham at være dér, og så vil han også gøre, hvad der skal til, så jeg kan glæde mig over, at frelsen er kommet til mit hus. Jeg får det med mig hjem, at jeg skal ikke fokusere så meget på, om jeg er omvendt og rigtig. Jeg skal fokusere på, at Jesus vil mig dybt i sit hjerte. Og så skal han nok omvende

mig, alt efter, hvad han vil i mit liv, for at jeg også kan glædes over, at Jesus er i mit liv. Det giver ikke nødvendigvis jubelfølelser; men det giver frelse. Det er en livstilstand sammen med Gud, ikke nødvendigvis en følelse, og aldrig alene en følelse.

Lov og tak